

Arrest

nr. 200 466 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat M. GRINBERG
Dageraadstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 19 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat M. GRINBERG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 14 oktober 2010 kreeg verzoekster een B-kaart.

Op 17 juli 2011 werd verzoekster op de luchthaven van Kinshasa gearresteerd met cocaïne in haar bezit. Haar B-kaart werd afgegeven aan de Belgische ambassade.

Op 18 juni 2012 doet verzoekster te Antwerpen aangifte van verlies van haar verblijfskaart.

Op 2 mei 2012 vraagt de verzoekende partij opnieuw in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van onbeperkte duur (B-kaart). Op 18 januari 2013 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe verblijfskaart af te leveren. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) bij arrest nr. 121 893 van 31 maart 2014 verworpen.

Op 30 april 2013 wordt verzoekster ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juli 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 11 augustus 2015 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 juli 2016 dient verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 6 maart 2017 eveneens onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 februari 2018. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk in. Bij arrestnr. 200 451 van 28 februari 2018 wordt de vordering verworpen.

Op 18 februari 2018 wordt verzoekster aangetroffen tijdens een vreemdelingencontrole. Een administratief verslag wordt opgesteld met een proces-verbaal.

Op 19 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: N. T.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 30.04.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 02.10.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Op 14.10.2010 ontving betrokkene op deze basis een B kaart. Op 17.07.2011 werd betrokkene op de luchthaven van Kinshasa op weg naar België gearresteerd met 2.3kg cocaïne in haar bezit en werd haar B kaart afgegeven aan de Belgische Ambassade.

Op 18.06.2012 deed betrokkene te Antwerpen aangifte van verlies van haar verblijfskaart. Haar vraag om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een B kaart werd echter op 18.01.2013 geweigerd. Deze beslissing is op 30.04.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 30.05.2013 het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 31.03.2014 verworpen door de RVV.

Op 15.07.2015 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 11.08.2015. Deze beslissing is op 02.09.2015 aan betrokkene betekend. Op 22.07.2016 diende betrokkene opnieuw een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 06.03.2017. Deze beslissing is op 19.02.2018 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene in België bij haar dochter woont geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk is van haar dochter. Daarenboven blijkt uit het administratief dat betrokkene ook nog vijf andere kinderen welke in DR Congo wonen.

Betrokkene werd op 30.04.2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 30.04.2013.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

Op 19 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verzoekster verzoekt de Raad om onderhavige vordering te willen samenvoegen met de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing van 6 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Zij meent dat er sprake is van samenhang omdat beide beslissingen op dezelfde dag werden betekend.

Verzoekster toont geen dermate verknochtheid van beide beslissingen aan dat zij in dezelfde procedure dienen te worden behandeld. Verzoekster toont de samenhang tussen de beslissingen, die elk op grond van andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan met de enkele reden dat ze tegelijk ter kennis werden gebracht aan de verzoekster. De Raad merkt ook op dat de eventuele schorsing van de ene beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de andere beslissing hierdoor in het gedrang komt. De eventuele schorsing van de beslissing van 6 maart 2017 leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. De bewering van de verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de beslissing van 6 maart 2017 heeft geen feitelijke of juridische basis. Het is niet omdat in het bevel wordt verwezen naar de beslissing van 6 maart 2017 betreffende de humanitaire aanvraag dat er daarom samenhang zou zijn tussen de beslissingen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met de verblijfsrechtelijke geschiedenis van verzoekster doordat er is gewezen op de verscheidene aanvragen tot verblijfsmachtiging die verzoekster reeds heeft ingediend. Er kan evenwel niet dienstig worden voorgehouden dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen indien er (nog) geen sprake was geweest van een beslissing voor de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook zonder voormelde beslissing kon de gemachtigde van de staatssecretaris immers vaststellen dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste reisdocumenten en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de vrijwillige uitvoering van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30 april 2013.

Er kan niet worden ingegaan op het verzoek om de ingestelde vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid samen te voegen, bij gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen van de onderscheiden vorderingen.

2.2 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Ter terechtzitting voert verzoekster een middel van ‘openbare orde’ aan doordat het bestreden bevel met toepassing van ‘artikel 41 van de Taalwet’ in het Frans diende te worden opgesteld aangezien het bevel een gevolg is van de beslissing van 6 maart 2017 waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard.

Een bijlage 13septies is geen “akte” waaromtrent verzoekster als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen, doch een politiemaatregel, die werd genomen na controle of verzoekster aan de verblijfswetgeving voldeed. De wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, kunnen in dit verband niet dienstig worden ingeroepen. De beslissing werd genomen en betekend in Antwerpen, dus in het Nederlandse taalgebied, zodat de betekening terecht in het Nederlands geschiedde (R.v.St. nr. 133.923 van 14 juli 2004; R.v.St. nr. 82.183 van 3 september 1999). De bestreden beslissing is niet het gevolg van een of andere aanvraag van verzoekster, maar een ambtshalve beslissing, genomen op grond van de door verzoekster niet betwiste vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken is in deze niet van toepassing. Conform artikel 39, § 1, *juncto* artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken diende de zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, *in casu*, gezien de controle in Antwerpen plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied. Waar verzoekster opmerkt dat de bestreden beslissing het gevolg is van de onontvankelijk verklaarde humanitaire aanvraag kan zij niet worden gevolgd en hiervoor wordt verwezen naar de bespreking hierboven.

3.3.2.2 In een enige middel in het verzoekschrift voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel. Manifeste appreciatiefout.

In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat omwille van een goede rechtsbedeling de bestreden beslissing dient te worden geschorst zodat uit de procedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing een nuttig effect kan ressorteren.

Zoals hoger reeds uiteengezet merkt de Raad opnieuw op dat de uitkomst van de procedure ingeleid tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 6 maart 2017 geen enkele invloed heeft op de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel. Zelfs indien de onontvankelijkheidsbeslissing van 6 maart 2017 zou vernietigd worden zal de aanvraag van verzoekster, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, opnieuw hangende worden voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of verhindert niet dat er alsnog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het eerste onderdeel van het middel mist juridische grondslag en is *prima facie* niet ernstig.

In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt doordat zij sinds mei 2007 samenleeft met haar dochter. Verzoeksters dochter werkt en onderhoudt haar financieel. Verzoekster heeft aldus een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar dochter. Het motief dat er geen inmenging is in haar gezinsleven en dat zelfs indien er inmenging is deze niet disproportioneel is aangezien zij slechts tijdelijk dient terug te keren, is geenszins afdoende. Er is geen zorgvuldig onderzoek gevoerd met kennis van alle elementen en er is geen belangenafweging gebeurd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst dient de Raad op te merken dat artikel 8 van het EVRM op zichzelf geen motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974 cassatie).

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen voert de verzoekster aan dat zij sinds 2007 samenleeft met haar dochter en dat zij door haar precair verblijf afhankelijk is van haar dochter.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkene in België bij haar dochter woont geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que

soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk is van haar dochter. Daarenboven blijkt uit het administratief dat betrokkene ook nog vijf andere kinderen welke in DR Congo wonen."

Waar verzoekster stelt : *'Het motief dat er geen inmenging is in haar gezinsleven en dat zelfs indien er inmenging is deze niet disproportioneel is aangezien zij slechts tijdelijk dient terug te keren, is geenszins afdoende'* kan dergelijk motief evenwel niet worden gelezen in de bestreden beslissing.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster met haar dochter en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Voorts zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Te dezen laat de verzoekster na met concrete gegevens aan te tonen dat zij haar gezinsleven met haar dochter, niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. De verzoekster wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar gezinsleven met haar dochter, die ook de Congolesse nationaliteit heeft en alleenstaande is, als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of

elders. De verzoekster toont ook niet aan dat zij haar gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Zij betwist overigens niet dat nog vijf andere kinderen van verzoekster in Congo wonen.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

Gelet op het illegaal verblijf van de verzoekster, die slechts van 14 oktober 2010 tot 17 juli 2011 over een legaal verblijf beschikte in België blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekster op het grondgebied te gedogen vanwege haar gezinsrelatie met haar dochter.

Net zoals verwerende partij doet in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Door enkel te verwijzen naar haar langdurig verblijf en de aanwezigheid en dat zij samenwoont met haar dochter weerlegt de verzoekster het motief in het bestreden bevel niet en toont zij niet aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met haar dochter dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. Te meer nu zij nog vijf kinderen in het land van herkomst heeft toont zij allerminst aan daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de hulp van haar ene dochter die in België verblijft. Nergens blijkt dat een gebeurlijke financiële ondersteuning of opvang niet zou kunnen worden geboden door de vijf meerderjarige kinderen in haar land van herkomst.

Het bestaan van een gezinsleven of familieleden dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te vinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

In het derde onderdeel: betoogt verzoekster dat zij, met toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet diende te worden gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Zij heeft niet de mogelijkheid gehad alle elementen aan te brengen die de afgifte van een bevel konden verhinderen. Indien ze zou gehoord zijn had ze kunnen melden dat haar dochter een zoontje heeft gekregen op 31 oktober 2017. Verzoekster zorgt voor haar kleinkind nu haar dochter dient te werken met onregelmatige uren, zij alleenstaande is en geen beroep kan doen op een crèche. Haar dochter is dus afhankelijk van haar. Bovendien onderhoudt verzoekster regelmatig contacten met familie die in België verblijven.

De hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275). RvV 214 423 - Pagina 6

De hoorplicht naar unierecht houdt eveneens het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden

(HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek opgelegd, in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 en artikel 7,4 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, en de termijn voor vrijwillig vertrek tot 0 te reduceren, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus *in casu* ook van toepassing.

De Raad wijst er niettemin op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd.

Er moet dus blijken dat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad stelt vooreerst vast dat ten aanzien van verzoekster op 18 februari 2018 door de federale politie een administratief verslag werd opgemaakt. Blijkens dit administratief verslag verklaarde verzoekster dat ze één dochter heeft die ook in België verblijft. Verzoekster die de mogelijkheid had haar specifieke situatie te verduidelijken heeft haar verklaring aldus beperkt tot de vermelding van haar dochter in België.

Waar zij thans vermeldt dat haar dochter op 31 oktober 2017 bevallen is van een zoontje merkt de Raad op dat zij hiervan geen melding heeft gemaakt door haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 juli 2016 te actualiseren, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beslissing in die aanvraag haar nog niet was ter kennis gebracht in 2017 doch slechts op 19 februari 2018. Verzoekster had aldus meer dan drie maanden de tijd om in het licht van de gewijzigde familiale omstandigheden haar verblijfsaanvraag te actualiseren of een nieuwe aanvraag in te dienen. Van verzoekster, die kennis had van haar preciaire verblijfsituatie, kon redelijkerwijze verwacht worden dat ze de gewijzigde familiale omstandigheden zonder verwijl zou ter kennis brengen aan de verwerende partij.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog uiteenzet dat haar dochter afhankelijk is van haar zorg voor haar zoontje aangezien haar dochter alleenstaande is, onregelmatige uren heeft en geen crèche ter beschikking heeft, merkt de Raad op dat verzoekster haar argumenten beperkt tot loutere beschouwingen en geenszins stukken bij het verzoekschrift voegt die haar beweringen kunnen staven. Bovendien blijkt niet dat verzoeksters dochter geen (tijdelijk) beroep kan doen op de andere familieleden die in België verblijven, waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst, voor de opvang en zorg van haar zoontje. Aldus maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat haar dochter afhankelijk is van verzoekster voor de zorg van haar zoontje en geen beroep kan doen op andere familieleden.

De schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Ook het derde onderdeel kan *prima facie* geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. MOONEN